

Kdo si dovolil změnit čtvrté přikázání Božího zákona?

Bible i dějiny nám líčí jak veliký boj se zde na zemi odehrává. Odpadlý cherub satan se svými pomocníky bojuje proti Bohu a nenávidí všechny, kteří by chtěli být Bohu věrní. Již ve staré době v Izraelském národu se neustále snažil přivést lid do odpadnutí a pokračoval i v době Ježíše Krista. Když sledujeme dějiny Izraelského národa, vidíme trvalé úsilí satana o rozbití církve, aby jí odvedl od Boha a odvrátil od jejího poslání. Aby dosáhl svého cíle používal modloslužby, vedl lidi k extrémismu a překrucování bodů víry i zákona tak, že nakonec ani nepoznali zaslíbeného Mesiáše a ukřižovali ho.

Když Kristus založil novou církev a pověřil jí úkolem jít do celého světa a kázat evangelium, satan zuřil a snažil se Kristovy následovníky zahubit. To však dílu jen prospělo, protože se v trpících věrných lidech projevovala Boží moc a za každého umučeného jich uvěřilo mnoho dalších. I za nekrutějšího pronásledování si tito svědkové Ježíše Krista uchovali svou víru neposkvřněnou.

Satan musel změnit taktiku a rozhodl se, že opět začne zamlžovat, překrucovat a tak změnit důležité body víry, oslabit lásku k pravdě a tím nepozorovaně oddělit tělo - církev od hlavy - Krista. Velký odpůrce se tak snažil získat lstí to, co se mu nepodařilo získat silou. Pronásledování skončilo a místo něho přišlo nebezpečné pokušení časného blahobytu a světských poct. Modloslužebníci byli vedeni, aby částečně přijali křesťanskou víru, zatímco odmítali některé její základní pravdy. Vyznávali, že přijali Pána Ježíše jako Božího Syna, že věří v jeho smrt a zmrtvýchvstání, nebyli však přesvědčeni, že jsou hříšní, a necítili potřebu činit pokání nebo změnit svá srdce. Udělali určité ústupky a navrhovali křesťanům, aby rovněž v něčem ustoupili, aby se všichni mohli sjednotit na společném základě víry v Krista. Nyní byla církev v hrozném nebezpečí.

Většina křesťanů nakonec souhlasila s tím, že sleví ze svých zásad a křesťanství se spojilo s pohanstvím. I když citelé model tvrdili, že jsou obrácení a spojeni s církví, ve skutečnosti však stále tíhli ke svému modlářství, zaměnili pouze objekty svého uctívání, začali uctívat obrazy Pána Ježíše, nebo dokonce Marie a svatých. Tak se do církve dostal zhoubný kvas modlářství a začal působit svým rozkladným vlivem.

2. Timoteovi 3,12 - Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.

Bůh však dal církvi úžasný dar – v Bibli zjevil církvi strategii nepřítele i stav církve do kterého se dostane. První 3 kapitoly Zjevení Jana popisují, že přijdou lidé popírající Kristovo Božství. Budou zmenšovat význam Kristovy oběti, přesvědčovat, že si musíme spasení zasloužit dobrými skutky a budou se snažit změnit požadavky zákona.

V Bibli je změna předpovězena

Již Daniel v prorocké knize poukazuje na to že přijde někdo, kdo se odhodlá ke změně času a zákona. Jediné přikázání týkající se času je sobotní den odpočinku.

Daniel 7,25 - Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změni doby a právo, a budou mu do ruky vydány až do času a časů a půl času. (není-li uvedeno jinak jsou verše z Čes. studijního překladu)

(ČEP - Bude se snažit změnit doby a zákon, Roháček- že premení časy a zákon, Kralická - aby proměnil časy i práva, B21 pokusí se změnit i časy a předpisy)

Bůh zjevil apoštolu Pavlovi, že se v církvi objeví moc, která si bude nárokovat právo rozhodovat a že tato moc začíná pomalu působit již v jeho době, nejdříve nepozorovaně a pak stáje zjevněji.

2. Tesalonickým 2,3-4,7 - Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk bezzákonosti, syn záhuby, který se staví na odpor proti všemu a pyšně se pozvedá nade všechno, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně a bude se vydávat za Boha. Neboť tajemství této bezzákonosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat.

Kdo si v církvi odvážil sáhnout na svatý Boží zákon? Apoštol Pavel vzkazuje přímo do Říma:

Římanům 7,12 - A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.

Římanům 3,30-31 - Vždyť je přece jeden Bůh, který ospravedlní obřezané z víry a neobřezané skrze víru. Rušíme tedy vírou Zákon? Naprosto ne! Naopak, Zákon potvrzujeme.

Změna zákona nenastala najednou. Nejprve se začaly zavádět pohanské prvky do kostelů, obrazy či sošky sloužily k uctívání a to vedlo později k vypuštění 2 přikázání. Změna čtvrtého přikázání nenastala najednou, byl to spíše pozvolný proces. První tendence zachovávat neděli se objevily ve sboru v Římě, kde většinu věřících tvořili „nežidé“ (Řím11,13). V hlavním městě se v této době objevily velmi silné antisemitské tendence, a proto se chtěli křesťané od židů co nejvíce odlišit. Spojovalo je svěcení soboty jako dne odpočinku, a proto vznikly snahy světit jiný den odpočinku než židé. Většina křesťanů v celé říši zachovávala ale v prvních staletích sobotu, což potvrdil historik Sokrates v 5.století. O změně soboty na neděli i neohrožených reformátorech se více dočtete v knize Velký spor věků.

Původ neděle je ve slunečním kultu Římské říše

Tento kult sahá až daleko do starověku. Peršané uctívali jasnou hvězdu pod jménem Mitra, Řekové pod názvem Hélis – sluneční kotouč, ale nejvíce se kult slunce rozvinul zvláště u Římanů. Na konci 3.století byl Sol deus invictus = Nepřemožitelný bůh slunce zosobněný Apollonem uctíván v celé římské říši. Takto mitraismus postupně pronikl do celé římské civilizace. Svátý den Mitrův, první den týdne = neděle byl totožný se dnem Balla a Apollona. (Připomeňte si že papež i biskupové nosí dodnes na hlavách mitru ve tvaru ryby a mnoho dalších symbolů zůstalo převzato z mitraismu)

Na konci 2.století a na začátku 3.století je vydán první zákaz pracovat v neděli a snaha zachovávat neděli místo Biblické soboty stále sílí. Změna soboty je postupná a jakoby nevědomá. Na východě ale svěcení soboty přetvárá.

4. století připravilo triumf neděle. Římský biskup Silvestr (314-337) prý ve snaze odstranit pohanské prvky v křesťanské terminologii rozhodl pojmenovat mitraistický Den slunce (Dies solis) na „Den Páně“ (Dies Dominica) na památku vzkříšení Krista.

Císař Konstantin, který sám byl v té době vyznavačem boha slunce spojil z důvodů politických prvky pohanské s křesťanskými a 7.března roku 321 vydal zákon o potřebě zachovávat neděli - „úctyhodný den slunce“. Takto se snažil získat politickou podporu jak křesťanů tak i pohanů.

Dekret zní takto: „ V úctyhodný den slunce ať magistráty a obyvatelé měst odpočívají a všechny dílny jsou zavřeny. Nicméně na venkově ti, kteří se zaměstnávají zemědělstvím, mohou se volně a legálně věnovat svým běžným pracím, protože se často stává, že jiný den není tak vhodný pro osévání polí a pečování o vinice:jinak je třeba se obávat, že při zanedbání využití nejlepších okamžiků vznikla by ztráta hodnot, které nám nebe uděluje.“

Tento dekret byl později posílen dalšími císařskými dekrety v roce 368,386,389,425,469. Výnosy Theodosia II. V letech 423 a428 pozvedají hlasy proti světitelům soboty. Církevní koncily přispívají k ustálení neděle a odstranění soboty: Koncil v Elvíru r.305, Arles r.314, Nicea r.325, Laodicea asi r.364, Kartágo r.401, Orleans r.538 již je striktnější a říká, že v neděli by měla být odložena i práce zemědělců.

Kánon 29. koncilu laodicejského pronáší poprvé „anathema“ nad světiteli soboty. Lidé by měli v sobotu pracovat a nebýt nečinní. (Hefele, Dějiny koncilů str.316)

Ve všech staletích v různých zemích však měl Bůh věrné a nebojácné světitele soboty, kteří neváhali za pravdu položit i své životy a vždy se řídili výhradně autoritou Písma svatého, jako jediného Božího slova.

Autorita církve nebo Písma svatého?

Římsko katolická církev přiznává, že za svěcením neděle nestojí autorita Písma, ale autorita církve. Ze studia církevních dějin poznáváme, že neděle je dědictvím pohanských kultů, které církev vstřebala a transformovala pod záminkou obrácení lidstva. Získala tak na vnějším lesku, na rozšíření vlivu a moci, ale ztratila na čistotě, duchovní síle a na pravdě. Postupně se vzdalovala od zdroje pravdy – Božího slova – Bible. O Bibli jako jediné a nejvyšší autoritě se dočtete v článku Bible, [Boží slovo - proč jí můžeme důvěřovat ?](#)

Papežství schválilo tuto změnu. Ono nejen uznává, že došlo ke změně, ale tuto změnu považuje za důkaz své autority.

Citáty: „Můžete číst Bibli od Genesis po Zjevení a nenajdete jediný řádek schvalující a potvrzující svěcení neděle. Písmo nařizuje zbožné zachovávání soboty, dne, který my nikdy nesvětíme.“ (Kardinál arcibiskup Giggons „La foi de nos peres“, 1886, str.107)

„Je zajímavé připomenout, že toto zachovávání neděle, která je také kultem protestantismu, nejen vůbec nespočívá na Bibli, ale je v očividném rozporu s literou Bible, která nařizuje odpočinek sobotní. Církev katolická autoritou Ježíše Krista přenesla tento odpočinek na neděli v upomínku na zmrtvýchvstání našeho Pána.“ (Monsignor de Segur – Causeries sur le Protestantisme d'aujourd'hui“, 1903, str.207)

Katolický pisatel a učenec napsal ve své nejprodávanější knize „Víra miliónů“ (1974) tento provokující závěr: „Jelikož sobota, a ne neděle je v Bibli jmenována, není to pozoruhodné, že nekatolíci, kteří tvrdí, že jejich učení pramení přímo z Bible a ne z tradice církve, zachovávají neděli na místo soboty? Ano, toto je nedůsledné a rozporuplné.“ (John A.O'Brien) Pak ještě pokračuje dál: „Skutečnost zachovávání neděle se opírá o autoritu katolické církve a ne o jasné výroky Bible. Proto se svěcení neděle stává vzpomínkou na Matku církev, ze které odešly nekatolické církve. Je to jako s chlapcem, který odešel z domova, ve své kapse však stále nosí mamčinu fotografii a pramínek vlasů.“ (str 400-401)

Apoštol Jan a Petr, kterým židovská rada zakázala mluvit ve jménu Ježíšovu, řekli:

Skutky 4,19 - Petr a Jan jim odpověděli: „Posuďte, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás více než Boha.

Takový postoj by měl zaujmout pravý křesťan v otázce svěcení dne Páně. Autorita církve změnila Boží zákon prý z moci Ježíšovi, Ježíš Kristus však zdůrazňuje:

Matouš 5,17-18 - „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.

Matouš 15,3,9 - On jim odpověděl: „Proč i vy přestupujete Boží příkaz kvůli své tradici? Marně mne však uctívají, vyučující nauky, jež jsou jen lidskými příkazy.“

Lukáš 16,16-17 - Zákon a Proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje Boží království a každý je do něho naléhavě zván. Je však snadnější, aby pominuly nebe a země, než aby padla jedna čárka Zákona.

Obnovení sobotního přikázání

Bůh již dávno v prorockých předpověděl, že církev změní Boží zákon, ale také předpověděl, že bude zachovávání soboty před druhým příchodem obnoveno. Izaiáš v 56. a 58. kapitole vybízí Boží církev k reformě sobotního přikázání. Izaiáš 56,8 předpovídá dobu, kdy do církve přijde hodně „pohanů“ a tato misie bude úzce spojena právě se sobotním přikázáním. V tomto prorockví Bůh vyjevil charakteristiku svého lidu, církve, která má světu zvěstovat reformu. Izaiáš píše:

Izaiáš 58,12 - Ti, kteří z tebe vyjdou, vybudují odvěké trosky, upevníš základy, které trvaly z generace na generaci. A nazvou tě tím, kdo zazdívá trhliny a obnovuje stezky k obydlím.

Ve verši 13 a 14 pak Izaiáš hovoří o správném zachovávání soboty. Před druhým příchodem našeho Spasitele musí být lidé seznámeni s věčným evangeliem (Zjevení 14,6-7) Musí být slyšet poselství o spasení v Ježíši Kristu, o tom, že Kristus přijde brzy podruhé, aby zřídil své věčné království. Musí však být slyšet i o tom, jak má člověk žít, aby byl pro toto království připraven. Bůh dal na hoře Sinaj normy pro lidský život. A přeje si abychom i dnes podle něj upravili svůj život. Do nového nebeského prostředí, které Bůh pro lidi připravuje, mohou vejít jen vnitřně proměnění lidé, kteří se rádi řídí zákonem, kteří si zošklivili hřích a neposlušnost.

Až se Kristus vrátí zničí hřích! Ale bude-li hřích v nás, jaký nás čeká osud?

1. Jan 3,4 - Každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona.(Kral.)

Hřích je přestoupením zákona, ale darem milosti je život věčný. Kristus nás očistil od hříchu, smyl svou krví naše provinění a nabízí nám svou milostí čistý nepopsaný list a sílu Ducha svatého, aby ten list zůstal čistým. Přijměte proto do srdce víru a sílu Ducha svatého, který vám vepíše svůj svatý zákon do vašeho srdce.

Kristus totiž hlásá své věčné evangelium a poslal tři anděly, aby ho zvěstovali a varovali každého člověka k navrácení se k pravému Bohu a pravému uctívání.

Poselství a důrazné varování tří andělů zní:

Zjevení 14,6-12 - Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu.

Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: „Padl, padl veliký Babylon, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva.“

A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: „Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.“

Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména.“

Verš 12 zdůrazňuje: **Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru.**

Prostudujte blíže tyto důležité souvislosti **Trojandělského poselství**